

CONTES CLÀSSICS EN TEMPS DE CAPITALISME SALVATGE

Jordi Hernández Pons

“Contes clàssics en temps de capitalisme salvatge” és un projecte que neix de varies necessitats: la d'emular grans autors que s'han “atrevit” abans a fer versions de contes clàssics, la de divertir-me escrivint, la de denunciar d'una manera molt personal tots els funestos esdeveniments que dia si i l'altre també ens posen a prova i, finalment, la de treballar en un projecte amb el meu amic Pere Molina, una veu magnífica.

El fruit de tot això han estat sis contes que pretenen distreure al lector i alhora fer-lo pensar. Estic convençut que aquests dos objectius són irrenunciables en narracions d'aquest tipus.

Finalment, crec que no hauríem d'oblidar que en els clàssics – adaptats o no – sempre hi trobarem respostes.

Edición: Jordi Hernández Pons - Audio-libro.com

Versión sonora: Pere Molina

<http://www.audio-libro.com>

La princesa i els set pringats

La madrastra va entrar al bosc feta una fura. No portava gaire bones intencions amb la poma enverinada a la butxaca. Ja n'estava farta d'aquell mirall cagadubtes que un dia li deia que era la més formosa i a l'endemà "perdona, però m'he adonat que la més guapa és la teva fillastra. Has d'entendre que m'ho poses molt difícil, cada dos per tres vas al cirurgià plàstic i així no hi ha qui s'aclareixi". La mare postissa de la Blancaneus també n'estava fins al capdamunt de l'home que va contractar per resoldre definitivament el conflicte, i que en el darrer moment la va espifiar deixant escapar la noieta. Calia una intervenció ràpida i contundent. L'única cosa que va aconseguir de l'assassí frustrat fou un plànol del lloc on la Blancaneus havia estat vista per darrera

vegada, una casa aïllada enmig d'un bosc desconegut. El mapa era rudimentari però ho deixava ben clar.

Ja hi era. Per fora, la casa semblava senzilla i no gaire gran. La porta era oberta. Va haver d'ajupir-se per entrar. Una vegada dins, la va rebre un desordre brutal: una sala – menjador on hi havia una taula parada amb plats, gots i coberts bruts i restes de menjar per sobre. També s'hi podia veure roba escampada per tot arreu. Sobtava que els mobles fossin de dimensions reduïdes, els estris de menjar com de fireta, i la roba, de talla infantil. A aquella evident manca de glamur s'hi havia d'afegir una fortor penetrant que esmicolava definitivament la possibilitat que allò fos la llar d'unes fades. En aquell moment, la Blancaneus s'esmerçava a endreçar aquell femer. La madrastra — ara transformada en velleta venerable, un recurs que no falla mai — tenia el guió molt ben après:

— Perdona, maca. M'he perdut i he vist obert...

La noia, en un primer moment es va espantar, però en veure que la visitant era inofensiva, va asserenar-se i respongué:

— Passi, passi. Faltaria més. Sembla cansada. Segui — va afegir la Blancaneus, mentre s'afanyava a treure uns calçotets de la cadira més propera —. Puc oferir-li alguna cosa?

— Amb un got d'aigua en tindrè prou, nena.

La Blancaneus li va portar un parell de gerretes amb aigua i també un platet amb pastissos.

— Em sap greu tot aquest desordre — va excusar-se la noia —. Visc amb set nans que treballen en unes mines properes. M'han acollit i són molt

bona gent però Déu n'hi do com m'està costant que siguin més nets i endreçats.

— Ara ho entenc tot. Per cert: molt bons aquest pastisssets. M'han revifat.

— Moltes gràcies. Els he fet jo mateixa.

— Carai! Bonica, treballadora i bona cuinera. Ets una joia. Com et dius?

— Blancaneus — va respondre la jove.

— Un nom perfecte per a una donzella perfecta — va dir la madrastra, amb indissimulada ironia —. Voldria agrair-te la teva rebuda.

— I ara! No té cap importància.

— Et vull fer un petit regal de tot cor — va insistir la madrastra mentre treia la poma de la butxaca, la fregava amb la faldilla i li oferia a la noia —. Diga'm, has vist alguna vegada una poma com aquesta?

— Té raó — va respondre la Blancaneus, meravellada —. És gran, roja i brillant com no n'he vist mai cap.

La Blancaneus mirà la poma fixament, amb admiració. La va agafar i, sense donar-li temps a fer la primera queixalada, va aparèixer un homenet que li etzibà a la vella un cop de martell a la closca. Val a dir que el martell era de grans proporcions, més aviat una maça. La bruixa va caure a terra. Un rajolí de sang li brollava d'una templa.

En això, aparegueren els altres nans. El savi, va escridassar el seu company:

— Què has fet, rondinaire?

— Salvar-li la vida a la Blancaneus, és obvi — va contestar.

— No té pols. És morta — sentencià el savi, amb resignació.

— I ara, què farem? — Va preguntar amb veu tremolosa el nan tímid.

— Haurem de desfer-nos del cos — respongué el savi —. Se'ns ha girat feina.

La Blancaneus, perplexa i amb la poma encara a la mà, va reaccionar:

— Què feu aquí a aquesta hora?

— Oblides que han tancat les mines i que ens han fotut a tots al carrer. Ara tenim tot el temps del món — es va lamentar el nan rondinaire.

— Exacte, i hem pogut canviar els curs dels esdeveniments — afegí el nan feliç.

— Doncs heu ficat la pota. Vosaltres, el que voleu és que jo segueixi sent la vostra minyona. Sou uns egoistes! — cridà la noia. I tot seguit va esclatar en un plor que feia basarda.

— Blancaneus, què t'has begut l'enteniment? La poma estava enverinada — li va deixar anar l'homenet savi.

— M'heu d'entendre. No sóc tan idiota. Jo també conec el conte. No oblideu que en sóc la *prot*a. Vull dir que en mossegar la poma no em moro, només quedo adormida. Això sí: molt adormida, ho reconec. És el preu que he de pagar si vull que vingui un príncep a salvar-me. Aquests dies amb vosaltres han estat una experiència molt interessant, però estic acostumada a ser una princesa i no hi vull renunciar... De cap manera!

El comentari de la Blancaneus caigué com un gerro d'aigua freda. Es va fer el silenci. De sobte, el nan rondinaire la va escridassar:

— Desagraïda! Fot el camp si és això el que vols.

— Sabeu què? A fer punyetes. Me'n vaig! — replicà molt enrabiada la Blancaneus —. I a més, ara que no teniu feina, estareu tot el dia a casa, mandrejant i no hi haurà qui us aganti.

— Si us plau, nosaltres sempre t'hem estimat... volíem protegir-te — va somicar el nan savi.

— De fet, sempre m'heu semblat una colla de pringats. Ja us ho fareu amb la morta. I a veure si espavileu — digué la noia abans d'ajupir-se i donar un cop de porta.

“La meva prioritat és trobar un príncep com sigui. Si cal, l'hauré de trobar a la xarxa. Tinc entès que es lliga de valent pel Facebook,” va pensar la Blancaneus mentre anava caminant pel bosc amb pas decidit.

[Descarregar audiollibre 1/6](#)

La rateta timadeta

La rateta que escombrava l'escaleta era molt treballadora. I també una mica garrepa. Que tenia molts i molts diners ho sabia tothom, també els bankers, que l'assetjaven com voltors sense donar-li treva. Un dia, el director del Banc Principal va anar a veure aquell rosegador tan esforçat. Com no podia ser d'una altra manera, la va trobar escombrant l'escaleta amb aplicació desmesurada. L'home — un paio gras amb una ridícula clenxa engominada —, s'hi va dirigir amb gran amabilitat:

— Rateta, perdona que et molesti. Tinc una oferta molt temptadora si poses els estalvis en el meu banc.

— Sempre he tingut els diners a casa, els tinc amagats en un lloc molt segur, però t'escolto.

— Et donaré un tres per cent d'interès. Què me'n dius?

— Ni de conya! — va respondre la rateta amb menyspreu —. Aquesta misèria li donen a qualsevol xitxarel·lo de dues potes que vagi a posar quatre rals al teu banc.

I l'home se'n va anar remugant en veu baixa.

Més tard, s'hi va acostar el director del Banc de Crèdit al Ratolí —una rata gran de pèl gris clar amb ulleres de cul de got —, i va interpel·lar a la rateta:

— Rateta, arribarà un dia que t'hauràs fet gran i ja no podràs escombrar l'escaleta. Et proposo un pla de pensions vinculat a borsa, que té un tractament fiscal immillorable...

— Que t'empatolles? Ves a pastar fang! Encara em queda molta corda — la rateta va a engegar al banquer sense miraments.

Al dia següent, ben d'hora, mentre la rateta escombrava l'escaleta amb energia, va aparèixer enmig la polseguera el director de la Caixa Animal d'estalvis. Era un corb de bec prominent i duia un vestit de color gris amb ratlles verticals negres. Va començar el seu discurs una mica tibet:

— Veuràs, rateta, que no trobaràs enlloc millors condicions: per un dipòsit a un any t'ofereixo un quatre per cent tae.

Davant la cara de pomes agres que anava fent la seva interlocutora, l'au va posar tota la carn a la graella.

— I s'hi tanquem l'operació ara mateix, et regalo una tele de seixanta polzades amb pantalla plana... i un assecador de cabell! — va insistir, al mateix temps que brandava el contracte i amb l'altra urpa es treia un bolígraf de la butxaca.

— No me'n puc fiar d'algú que té tanta pressa i no em vol donar temps per pensar-m'ho — va contestar la rateta —. Si no et fa res, tinc molta feina...

I l'ocell se'n va anar capcot.

A mitja tarda, va aparèixer un gat negre força enigmàtic. Caminava molt a poc a poc, sense fer soroll. Uns ulls verds com maragdes li espurnejaven. A tall de salutació oferí un somriure que va deixar veure uns ollals tan afilats com els d'una pantera. La seva veu sonava tan hipnòtica que la rateta va deixar la feina per atendre sense moure un múscul:

— Hauràs rebut visites de molts que volien entabanar-te. Cap, però, pot igualar les meves condicions. — La rateta, bocabadada, no deia res i el felí va continuar —. Nosaltres anem més enllà. Què vull dir? És molt senzill. El Banc que represento i tu esdevindreu una mateixa cosa. No hi hauran barreres. Creu-me, és el producte definitiu... sense competència possible — va concloure.

La rateta va esperar uns segons eternals abans d'obrir boca. Tenia alguns dubtes, però en el fons frisava per confiar els seus diners a algú que li oferís el màxim. I aquell animal, ufanós i segur de sí mateix l'havia captivat. A més, quan es decidís, també aconseguiria que la deixessin tranquil·la. Ja estava farta de visites inoportunes.

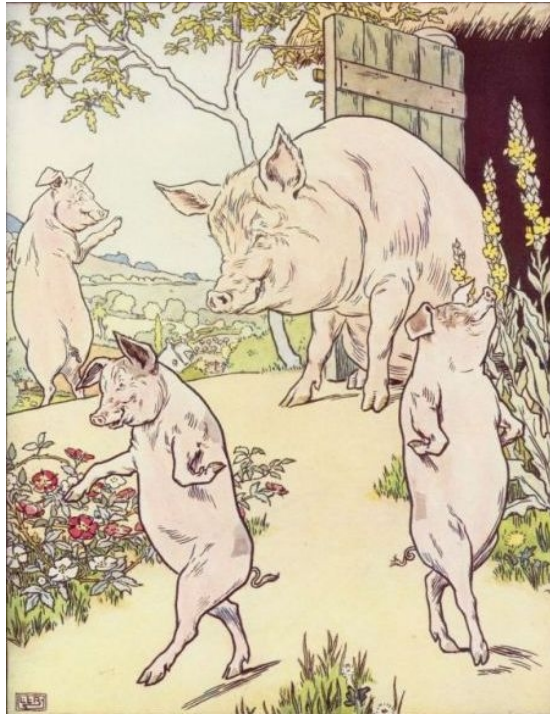
— Accepto — digué finalment.

Així doncs, el gat misteriós se'n va anar amb un contracte de participacions preferents signat per la rateta.

Avui la rateta ha canviat l'escombra per una pancarta molt gran. També ha deixat de banda l'escala per anar a la gran manifestació organitzada contra els bancs i les seves malifetes. L'esforç de tota una vida deixant les escales com una patena, els seus estalvis, s'han fet fonedissos. Sense cap explicació. D'altres també n'han sortit perjudicats. Fins i tot molts éssers humans, tan espavilats que es creuen que són. I ara, tots estan arruïnats, agermanats en la misèria. Enmig l'enrenou, a la rateta li ha semblat veure una col·lega del regne animal sortida d'una faula d'Isop, la formiga, però amb la confusió i atès les dimensions reduïdes de l'insecte, no n'està del tot segura.

[Descarregar audiollibre 2/6](#)

De porc i de senyor

El soroll era ensordidor. Apareixien vehicles amb sirenes per tot arreu. En un tres i no res el carrer va patir la invasió d'individus amb uniformes de tots colors que aportaven dosis abundants de confusió i corredisses. En els ulls d'una mare que passava pel carrer s'hi podia distingir l'empremta de la por. En un salt felí, va agafar el seu fill d'una màniga i s'hi va abraçar. Si ningú no hi posava remei tot apuntava a guerra urbana. Enmig de la gernació, el porquet petit es va dirigir al seu germà mitjà.

- Aquests idiotes volen brega, van a la cacera de l'okupa. Brètols!
- No cridis, noi, que hi podrien haver secretes, per aquí.
- Em treuen de polleguera, no puc fer-hi més. Sort que hem fugit a temps i quan arribin aquests podrits ja no tindran a qui atonyinar.

El caos inicial va conduir a un silenci estrany que va ser trencat pel brogit d'innombrables tones en moviment lliscant per l'asfalt. L'artefacte es va anar

fent visible mentre els servidors de la llei feien un cordó de seguretat a banda i banda del carrer. El monstre es va parar davant una casa petita i fràgil amb la façana atapeïda de grafitis, que ja es veia que tenia molt poc futur. L'interminable braç articulat duia al seu extrem una pinça d'acer. Era com un escorpió gegant a punt per etzibar la seva fiada mortal. Els dos porquets es van posar just darrera la cinta de protecció amb el propòsit de lluitar com fos per evitar aquella injustícia, però quan el poderós enginy va enfil·lar cap a la caseta, l'esperit de lluita dels dos garrins va esdevenir un miratge. El porc petit tremolava. La seva mà va estrènyer amb força la del seu germà i tot seguit els dos van sortir cames ajudeu-me amb els ulls humits.

Els dos porquets anaven caminant capcots sense dir-se ni paraula fins que van arribar a un gratacel arrebossat de vidre. Van agafar l'ascensor que els va dur fins al pis vintè amb l'acreditació penjada del coll. Tant bon punt van trepitjar el replà, els va rebre amb aparent amabilitat un porc amb un vestit d'Emidio Tucci gris fosc amb fines ratlles negres. Uns tirants gruixuts s'encarregaven de la pietosa tasca de subjectar-li els pantalons, cosa que cap cinturó hagués aconseguit de forma raonable.

— Home, mireu qui ha arribat, els meus germans diguem-ne alternatius. Quina sorpresa! Us he rebut en persona perquè tinc la meua secretària esperant garrinada. Passeu, passeu al meu despatx i asseieu-vos.

Quan el germà gran va acabar el seu repertori de fatxenderia de manual, els altres dos van romandre silenciosos. Al final, el mitjà es va decidir a parlar.

— Hem vingut a demanar-te ajut. La nostra situació és desesperada — va dir amb un fil de veu.

— I doncs? No fa tant de temps que tu i el teu germà em donàveu lliçons morals: que si sóc un tauró de les finances, un explotador...

— Potser en vam fer un gra massa. Des de ben petits hem tingut les nostres diferències — va dir, en to conciliador —. Tot plegat coses de germans — va fer una pausa per agafar aire i continuar —. La qüestió és que m'he quedat sense feina i no puc pagar la hipoteca. Si no hi poso remei el banc es quedarà la meva casa de fusta. A més, al nostre germà petit l'acaben de desallotjar de la casa de palla on vivia amb uns companys. A l'ajuntament deien que no estava en gaire bon estat.

El porc gran escoltava les dissorts dels seus germans amb uns ulls molt oberts i un posat que recordava el d'una guineu. Amb gens dissimulada satisfacció va contestar:

— Tinc entès que el propietari legítim de la casa de palla va trucar els mossos perquè la netegessin de delinqüents. De veritat, si creieu que es pot viure amb dignitat amb gent fastigosa i amb merda per tot arreu...

— Ja n'hi ha prou! Anem-nos-en — va xisclar indignat el porc petit —. No ens hauríem d'humiliar tant.

— Aquest germà petit, sempre tan impulsiu. Si hagueres escoltat amb més atenció els contes que ens explicava la mare, ara aniries d'una altra manera per la vida. Això també val pel teu germà, però s'hi pot posar remei. Estic disposat a donar-vos una oportunitat. Encara us podreu redimir. Demà a primera hora us presenteu al cap de personal, alguna cosa trobarà per a vosaltres. Això sí, haureu de suar la cansalada — va sentenciar, mentre es deia a sí mateix quan n'era de graciós —. Ara m'heu de perdonar, tinc una reunió urgent amb el regidor d'urbanisme. Sóc un home amb moltes responsabilitats

obligat a sacrificar-me per fer possible que tot rutlli. Però vosaltres, estimats germans, això no ho heu entès mai.

No hi van haver més paraules. Els desvalguts van aixecar-se i es van dirigir a la sortida. A la placa de llautó brillant s'hi podia llegir "Pork & Llop. Serveis Immobiliaris".

[Descarregar audiolibre 3/6](#)

Negocis

L'Ebenezer Scrooge està assegut dins el seu Ferrari d'última generació. Algú com ell, tan i tan repulsiu, desmereix la bellesa de la màquina sublim. Les cames, curtes i de filferro, amb prou feines li arriben als pedals. És d'aquella mena de persones que sempre suen i estan congestionades, amb unes galtes vermelles que semblen a punt d'esclatar. Darrerament no es troba gens bé l'Ebenezer Scrooge, el més fastigós i menyspreable dels éssers humans. Avui està més angoixat que mai. Llegeix detingudament una tarja que ha trobat fixada al parabrises: "Maestro Gregorio, el mejor solucionador de problemas. Santero cubano. Ritualista. Iniciaciones, limpieza de hechizos y brujerías. Seriedad y discreción".

En Gregorio Sonseca, un home bru amb el bigoti dibuixat a llapis, i el senyor Scrooge es troben l'un davant de l'altre al voltant d'una taula petita i rodona on hi ha un parell d'espelmes, única il·luminació de la cambra. L'oscil·lació de les petites flames reparteix llums i ombres de forma capritxosa i un pèl sinistra. Amb penes i treballs es pot distingir un moble atrotinat farcit d'imatges on totes

les religions hi tenen cabuda. Al voltant de tota la composició, hi ha un assortit de fruites tropicals. Una tensa calma ho envaeix tot. El bruixot agafa el pollastre amb decisió i es disposa a tallar-li el coll. La bèstia es resisteix i emet un so esgarriós. En Gregorio posa els ulls en blanc i cau bruscament d'esquena. Ha rebut un cop d'una força invisible. De la boca li surt escuma blanca. Es mou compulsivament i es col·loca a quatre grapes. Té els ulls vermells i emet un udol que glaça la sang. Sembla un llop rabiós. Mentrestant, l'au, aterrida, es refugia sota la taula deixant anar un reguitzell de plomes. De sobte, apareix del no-res una figura indefinida, gasosa, que a poc a poc es va materialitzant. És el temut fantasma, el flagell implacable, l'aparició que fa setmanes no deixa dormir l'Scrooge i tampoc el deixa viure. L'Scrooge, vençut, cau de genolls. El fantasma dibuixa un somriure:

- Sincerament, m'agrada veure't així.
- Pietat ! Si em deixes tranquil, faré tot el que vulguis — suplica l'homenet.
- Val a dir que el teu intent per allunyar-me ha estat patètic. Una altra vegada ves a buscar algú més professional.

- Ho has d'entendre, estic desesperat. Ja no puc més!

- Perdona, però ets tu qui has d'entendre la situació — li contesta l'esperit, amb to condescendent — . La gent acostuma a tenir consciència i llavors la meva intervenció no és necessària, però tu, Ebenezer Scrooge, mai n'has tingut, de consciència. Mai no has dubtat en esclafar tothom que no pogués tornar-te els teus préstecs fins a l'últim cèntim... i tot per avarícia.

- Ja ho sé. Per això vull canviar. M'he quedat sol. Tothom m'odia — murmura sanglotant.

El fantasma mira l'usurer fixament i una mica entendrit, gairebé amb afecte.

— Farem una cosa: demà et trucarà una persona i faràs tot allò que et digui.

— I què em demanarà? — va preguntar l' Scrooge, amb curiositat.

— Poca cosa. Li hauràs de cedir una petita part del teu patrimoni.

— Una donació, potser?

— Una fundació. Per ajudar als més necessitats, a aquells que no tenen sostre per haver estat desnonats per homes malvats com tu. Et trucarà un assessor fiscal — l'aparició fa una pausa i continua abans de desaparèixer —. I si fas bondat ja no ens tornarem a veure mai més.

A la cambra, en Gregorio, a poc a poc torna al món dels vius. Ha deixat de ser una fera rabiosa. Ja no treu escuma per la boca. El pollastre segueix sota la taula. L' Scrooge respira alleugerit, posa un bitllet de cent euros a la taula i decideix anar-se'n. Se sent optimista, amb forces renovades. Pensa que l'esperit ha tingut una molt bona idea. S'ha d'adaptar als temps que corren. Seguirà sent un usurer malparit, però d'una altra manera. Quan arriba al carrer, mira el seu cotxe i decideix que l'haurà de canviar per un altre menys ostentós, un Mercedes potser. Es diu a si mateix que haurà de contractar un assessor d'imatge. Puja al vehicle i prem el botó que desferma la potència de més de sis cents cavalls. "Fundació Ebenezer Scrooge...sona molt bé", pensa mentre accelera.

[Descarregar audiollibre 4/6](#)

Aparteu les criatures

Hamelin era la ciutat més pròspera d'aquelles contrades. Tothom envejava els seus gratacels, les platges atapeïdes de gent i les botigues de luxe a banda i banda dels sumptuosos bulevards. A més, qualsevol que fos capaç de servir un vermut amb un somriure als llavis o de col·locar un parell o tres de maons mínimament arrengherats, s'hi podia guanyar bé la vida. A Hamelin feia temps que hi governava el PPLD (Partit del Poble al llindar de la Demagògia) amb majoria absoluta. Malgrat que el vent bufava a favor de la seva gestió, se'ls hi havia girat un greu problema que estava a punt de ser tractat en *petit comitè* pel nucli dur del consistori:

— Dalmau, fes-me cinc cèntims de les novetats — digué l'alcalde amb evident nerviosisme.

— No tinc bones notícies. Cada vegada n'hi ha més. Són per tot arreu — va contestar el segon tinent d'alcalde —. I el pitjor de tot és que si no fos per la cua, que no s'acaba mai, semblarien gats.

— Doncs mira, ja tenim la solució — intervingué amb sornegueria el tercer tinent d'alcalde, assessor personal i germà de la primera autoritat —. Potser podem combatre una plaga de rates amb una plaga de gats que se les mengin... i tots contents!

— Hòstia! Com és possible que haguem arribat a aquesta situació? S'ha de fer alguna cosa ara mateix abans que això s'esbombi! — va xisclar el batlle, traient foc pels queixals.

Enmig d'un silenci tens, l'alcalde va mirar al seu voltant i va adonar-se que el regidor d'urbanisme, l'home que acostumava a remenar les cireres, no hi era.

I el pocapena d'en Rocamora? — va preguntar, irritat per l'absència d'un dels seus homes de confiança.

Just en aquell moment tan delicat, aparegué en Rocamora, amarat de suor i esbufegant. Va obrir la porta d'una revolada mentre deixava anar, satisfet:

— He trobat una solució!

— I doncs? — van preguntar encuriosits tots.

— Tinc la persona que ens traurà d'aquest atzucac.

— Una empresa de fumigacions, suposo — va voler aclarir el germaníssim.

— No exactament. És un paio amb una flauta.

— Rocamora, què t'has begut l'enteniment? — el segon tinent d'alcalde expressava uns dubtes més que raonables.

— Deixa'l parlar, collons! — va tallar amb rudesia la primera autoritat del consistori.

— Me n'he documentat per Internet i després he fet algunes trucades. És el millor, m'heu de creure. I només ens cobrarà si té èxit. Això sí: una barbaritat i trinco trinco — els va aclarir en Rocamora.

— Suposo que li hauràs dit que això de cobrar al comptat ho té un pel cru.... — l'alcalde va puntualitzar.

— Amb la que està caient m'ha semblat millor no posar-li entrebancs, la veritat.

— En Rocamora té raó. Deixem-nos de collonades. Ens hi estem jugant molt i molt — l'assessor municipal es va posar a favor de l'aclaparat regidor d'urbanisme.

— Molt bé. Ja li pots dir que comenci com abans millor. I espero que no m'hagi de penedir d'aquesta decisió — digué l'alcalde mentre s'aixecava per donar per tancat el ple.

La veu del batlle sonava tremolosa i llunyana, cosa normal tenint en compte que eren les quatre de la matinada.

— Suposo, Rocamora, que saps quina hora és...

— Ho sento, senyor alcalde, però estem amb l'aigua al coll.

— Ahir em vas dir que tot estava resolt i que el paio va carregar-se aquelles rates fastigoses en un pim pam. M'ho vas pintar tot de color de rosa.

— I és veritat. Les rates han deixat de ser un problema. Ja vaig dir que el flautista era el millor, però...

— Però? — el batlle s'impacientava.

— No va acceptar l'oferta que li vaig fer.

— Impossible! No es pot rebutjar un xalet de dos-cents cinquanta metres quadrats a l'antiga pineda, que val el doble del que ens demana.

— Ja li he dit que tenim moltes despeses, molts cales compromesos, i que ens resulta impossible pagar-li abans de tres-cents dies. Però no s'ho creu. Insisteix en voler tota la pasta: en negre i al comptat. M'ha deixat molt clar que ens podem confitar el xalet. Ens ha donat de temps fins demà al matí. I el pitjor de tot és que ens ha amenaçat.

— Què dius? Això passa de mida.

— Diu que s'emportarà tots els nens de la ciutat i que ja els haurem vist prou. Això és molt greu!

— I com se suposa que ho farà? — va preguntar l'alcalde, amb ironia, ara ja absolutament despert —. No, no m'ho diguis que ho endevino: es posarà a tocar la flauteta del dimoni i els nens el seguiran.

— Justa la fusta.

— I un be negre! Saps què et dic?

En Rocamora ja no era capaç de dir ni ase ni bèstia i l'alcalde anava embalat.

— Que no s'atrevirà pas. I en el cas que ho fes, quan de temps seria capaç de retenir els nanos? Aquest imbècil és un bocamoll, creu-me. Envia'l a pastar fang. I una altra cosa, Rocamora: tanca aquest tema si no vols que et talli els ous. Darrerament et noto una mica tovet — va penjar l'aparell sense esperar resposta.

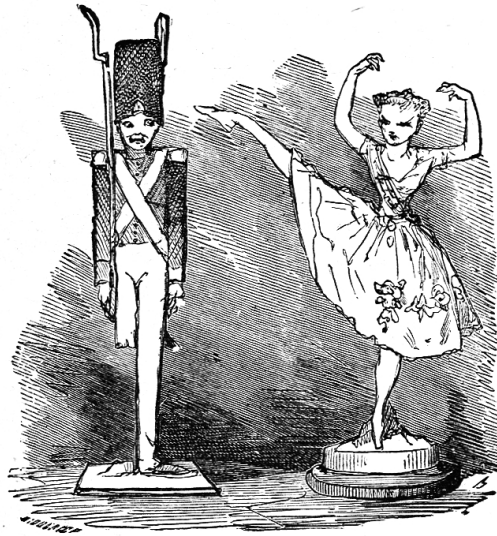
Han passat vint anys i els nens d'Hamelin no han tornat. Potser han fet fortuna en algun altre lloc com a enginyers, arquitectes o investigadors. Del que no hi ha cap mena de dubte és que la ciutat ha esdevingut un geriàtric immens on

l'alcalde i companyia gaudeixen d'unes instal·lacions capdavanteres que reben cada vegada un nombre més gran de visitants d'allò més atrotinats. Fa patxoca veure a mig matí fileres d'avis en perfecta formació, gairebé marcial, del bracet d'homes i dones sol·lícits vinguts d'altres indrets del món. També s'hi pot veure aquesta gent empenyent veritables destacaments de cadires de rodes amb iaïos amb el cap penjant i una manta per damunt les cames. Més agosarada i elitista resulta l'opció del cotxet elèctric individual. Tots plegats ocupen les voreres de les avingudes que temps enrere eren transitades per individus estranys amb la pell cremada i sandàlies amb mitjons de colors vius.

Val a dir que l'absència d'infants, al principi va ser un sotrac immens, però aviat tothom s'adonà dels avantatges d'una societat sense conflictes generacionals. Quin gaudi! A les dones fèrtils els hi va començar a fer mandra engendrar fills. Per suposat, no estava prohibit tenir-ne, però l'anticoncepció voluntària va esdevenir un tret diferencial molt poderós en aquella ciutat. I que ningú pensi que es van tancar escoles. N'hi va haver prou en reconvertir-les en centres especialitzats d'ensenyament per adults. Tothom volia fer cursets d'idiomes, cuina, macramé o el que fes falta. Hi havia molt de temps lliure. Això sí: es va decretar — en aquest tema no hi van haver miraments — esborrar del vocabulari d'Hamelin la paraula futur.

[Descarregar audiollibre 5/6](#)

La conxorxa

El soldadet de plom està a l'aguait, dempeus, recolzat en les seves dues cames — l'original i l'ortopèdica, un model d'última generació fruit del sistema exemplar de la sanitat pública danesa —. Espera que els assistents arribats a darrera hora es vagin asseient. A poc a poc, el murmuri es va apaivagant i la creació de H.C.Andersen pot començar el discurs:

— Us he convocat per exposar-vos un tema de gran rellevància. Durant molts i molts anys...de fet segles, el comportament de la societat del nostre vell continent s'ha emmirallat en els valors que traspuen els nostres contes. Hem estat el bressol de la civilització, els drets humans i la igualtat. Tot aquest patrimoni ara està en perill.

— Quina gran veritat! — deixa anar espontàniament la Bella Dorment, que fins ara no estava gaire al cas.

— Molt bon discurs, però...ens has fet venir per dir-nos aquesta obvietat?
— replica amb escepticisme el Gat amb Botes —. Tothom parla de crisi, però qui s'espavila sempre se'n surt.

— Quin morro que tens! És clar, tu mai no has anat gens sobrat d'ètica — li replica Pinotxo, indignat.

— Ves qui ha anat a parlar. El més raret de tots. Ningú sap si és de fusta o de carn i óssos, però quan baixes la guàrdia ja te l'ha fotut — intervé Peter Pan.

— Una cosa és certa: vivim dies de vaques magres. A mi, però, no em ve de nou — diu Hansel, que rep el suport silenciós de la seva germana Gretel que assenteix amb el cap.

Davant el perill que la reunió degeneri en discussions violentes i enfrontaments, el Soldadet es veu obligat a agafar el bou per les banyes.

— Prou! — xiscla enèrgicament. Si em seguiu tallant, no acabarem mai. Feu el favor de deixar-me continuar. Tots sabeu quina crisi més horrorosa estem patint. Si seguim així, recularem dos-cents anys o ves a saber si fins a l'Edat Mitjana. S'ha de fer alguna cosa!

— Calla, calla, exagerat! Hi han hagut temps molt pitjors. Hem patit dues guerres — matisa el Sastre Valent. La creació dels Germans Grimm sembla influït pel seu origen germànic.

— És que estem davant d'una altra mena de guerra. Qui no ho vulgui veure, s'està equivocant — s'abraona el soldadet, cada vegada més guerrer.

— I què proposes? — pregunten encuriosides algunes veus al mateix temps, formant un cor involuntari.

— No ho sé. Parlar amb els polítics, els banquers. Potser anar a al Parlament Europeu. S'haurà de fer el que calgui. Tinc moltes idees.

De sobte, el terra i les parets tremolen. Un soroll inquietant retronja per tot arreu. L'únic representant de la cultura catalana, en Patufet, amb gran agilitat, s'agafa als plecs d'una cortina i puja fins que veu per la finestra com s'apropa

una criatura de dimensions sobrenaturals. Cada passa del colós obra un forat a terra que recorda un cràter.

— Vatua, el Gegant Egoista! — xiscla en Patufet.

— Ja hi som tots! — exclamen alguns.

— Tinc por! — crida la Caputxeta Vermella.

— Sabotatge, traïció! A aquest no l'he convidat pas — es lamenta el soldadet.

Mentrestant, el monstre creat per l'irlandès Oscar Wilde s'apropa cada vegada més amb expressió amenaçant. L'edifici capcineja perillosament.

— Aquest ha vingut a rebentar la reunió — diu l'Aneguet lleig.

— Pitjor encara. Vol fer-nos mal — sentència la figureta de plom.

— Per què? — torna a interpel·lar el cor improvisat.

— Sempre m'he malfiat del tarannà individualista i euro escèptic dels britànics. Anem-nos-en si no volem acabar esclafats! — conclou el petit soldat, mentre fuig arrossegant la cama ortopèdica. Darrera deixa un estrèpit eixordador. Del punt de reunió només queda un munt de runa.

[Descarregar audiollibre 6/6](#)

AudioLibro.org
GRUPO EDITORIAL

Contes clàssics en temps de capitalisme salvatge

[Jordi Hernández Pons](#)

www.audio-libro.com

[Audiollibres](#)